

man ikke fremmer nogen enkelt Del af Forslaget, men fremmer Forslaget i sin Helhed, hvad der selvfølgelig ogsaa stemmer bedst med Tanken om en Kommissionsbehandling, er det i høj Grad ønskeligt, at Forslaget kan blive gennemført i denne Samling. Som Forholdene i Øjeblikket ere, og da navnlig i den Del af Jylland, som jeg har Lejlighed til at lære at kende, blive efter min bestemte Formening i dette Øjeblik mange økonomiske Interesser vanrøgtede, fordi man ikke har tidsvarende Samfærdselsmidler. Idet jeg så til Slutning takker den højtærede Trafikminister for Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag, skal jeg anbefale Forslaget i sin Helhed til hurtig og velvillig Behandling af det høje Ting.

Christian Rasmussen: Jeg skal paa Sagens nuværende Stadium ikke i nogen særlig Grad lægge Beslag paa de ærede Medlemmers Tid og Opmærksomhed, men kun tillade mig nogle korte Bemærkninger. Jeg maa maaske forudskikke den Bemærkning, at jeg maa give det ærede Medlem for Bræstrup (Laust Jensen) Ret i, at Jylland og særlig Midtjylland her har Krav paa særlig Hensyntagen, og jeg tør sige, at min Stilling som Medlem af Jernbanekommissionen har været den i første Række at søge at faa ophjulpet de fattige Hedeegne derovre, idet jeg har været paa det rene med, at dette i første Række maatte ske ved Baneanlæg. At gøre det muligt for de Mennesker, der paatage sig det overordentlig brydsomme Arbejde at opdyrke vore Heder, at skaffe sig den Gødning, som er nødvendig for at drive disse Jorder op, kan kun ske ved Hjælp af Baneanlæg og i Hovedsagen kun derved, at Banerne anlægges som Statsbaner. Jeg maa nemlig, efter at jeg som Medlem af Kommissionen dog i nogen Grad har haft Lejlighed til ved Selvsyn at overbevise mig om Forholdene, erkende, at der er ikke ringe Udviklingsmuligheder i denne Egn. Disse kunne kun fremmes ved Baneanlæg, og jeg mener, at de overordentlig flittige Mennesker, der ikke vige tilbage for at give sig i Kast med Hedens Opdyrkning, fortjene at blive hjulpne. Dette har været Ledetraaden for mig som Medlem af Jernbanekommissionen.

Det foreliggende Forslag adskiller sig noget fra, hvad Jernbanekommissionen havde foreslaaet, idet der her er taget nogle flere Baner med end i Jernbanekommissionens Betænkning. Jeg har i og for sig intet derimod. Jeg har ganske

vist hørt Skumlere sige: Ja, det er Ministerbaner. Jeg tror nu ikke, at den Omstændighed — eller den, maa jeg sige: Tilfældighed —, at de paagældende Kredse repræsenteres af Ministre, har været det afgørende. Men paa den anden Side maa jeg indrømme dem, der have udtalt sig saaledes, at det kan faa Udseende deraf. Det skal jeg ikke komme ind paa, idet jeg for øvrigt ikke har noget imod de her foreslaaede Baner og heller ikke imod, at man overtager en enkelt Bane, der nu er under Privatdrift. Jeg kan altsaa for saa vidt glæde mig over Forslaget i sin store Almindelighed, som det er min bestemte Mening, at vort Samfund er bedst tjent med, at vi have saa gode og rigelige Samfærdselsmidler, som der overhovedet kan skaffes til Veje. Det er en af Betingelserne for vort Lands Fremgang i det store og hele, og jeg har den bestemte Mening, at der ikke bør spares, naar der er Tale om at skabe Forbindelsesveje mellem de forskellige Landsdele, men at de bør skabes saa gode, som vor økonomiske Stilling overhovedet tillader. Og naar det nu viser sig, at den højtærede Trafikminister ikke er veget tilbage for i den Henseende at gaa videre, end Jernbanekommissionen — jeg maa tilføje: ifølge Kommissoriet — er gaaet, har jeg, som sagt, ikke noget derimod.

Jeg skal ikke komme synderlig ind paa Enkelthederne i Forslaget. Der kunde maaske være Grund til at ændre det paa forskellige Punkter, f. Eks. med Hensyn til Retningslinierne. Og der kunde ogsaa være Tale om at ændre paa Udgangs- og Endepunkterne, det skal jeg villig erkende. Jeg vil ikke mene, at det Arbejde, Kommissionen har udført, er saaledes, at der ikke skulde kunne være Anledning til at ændre paa det. Men jeg skal ikke komme ind derpaa. Thi hvis man i høj Grad kom ind paa dette Spørgsmaal her, vilde det rimeligvis give Anledning til nogen Forvirring. Jeg mener, at dette allerlettest kunde behandles i Udvalget, og at Udvalgets Medlemmer maa se at forhandle sig til rette om disse Sager. Jeg skal blot tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Bestemmelserne i § 4, idet jeg ikke skal komme ind paa de enkelte Baner eller omtale nogle af dem her. Disse Bestemmelser angaa de Tilskud, der af Kommunerne skulle ydes til visse Statsbaneanlæg for at faa disse Anlæg gennemførte. Der viser det sig nu for det første, naar jeg undtager et Par af de Baner, som Kommissionen har foreslaaet, og som